TIESAS SPRIEDUMS (otrā palāta)

2009. gada 5. martā *

Lieta C-222/07

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši EKL 234. pantam, ko *Tribunal Supremo* (Spānija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2007. gada 18. aprīlī un kas Tiesā reģistrēts 2007. gada 3. maijā, tiesvedībā

***Unión de Televisiones Comerciales Asociadas* (*UTECA*)**

pret

***Administración General del Estado*,**

piedaloties

***Federación de Asociaciones de Productores Audiovisuales*,**

* Tiesvedības valoda — spāņu.

Radiotelevisión Española **(*RTVE*)**,

Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales **(*Egeda*)**.

TIESA (otrā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs K. V. A. Timmermanss [*C. W. A. Timmermans*] (referents), tiesneši Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], J. Makarčiks [*J. Makarczyk*], P. Kūris [*P. Kūris*] un L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*],

ģenerāladvokāte J. Kokote [*J. Kokott*],
sekretāre M. Ferreira [*M. Ferreira*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2008. gada 3. jūlija tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Unión de Televisiones Comerciales Asociadas* (*UTECA*) vārdā — S. Munjess Mačado [*S. Muñoz Machado*], *abogado*, un M. Korneho Baranko [*M. Cornejo Barranco*], *procuradora*,

— *Federación de Asociaciones de Productores Audiovisuales* vārdā — A. Albaladeho [*A. Albaladejo*] un E. Klimts [*E. Klimt*], *abogados*, kā arī — A. Blanko Fernandess [*A. Blanco Fernández*], *procurador*,

— *Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales* (*Egeda*) vārdā — H. Suaress Locano [*J. Suárez Lozano*] un M. Benzāls Medina [*M. Benzal Medina*], *abogados*,

— Spānijas valdības vārdā — N. Diasa Abada [*N. Díaz Abad*], pārstāve,

— Beļģijas valdības vārdā — K. Pošē [*C. Pochet*], pārstāve, kurai palīdz A. Berenboms [*A. Berenboom*] un A. Joahimovičs [*A. Joachimowicz*], *avocats*,

— Grieķijas valdības vārdā — E. M. Mamuna [*E.-M. Mamouna*] un O. Pacopulu [*O. Patsopoulou*], pārstāves,

— Francijas valdības vārdā — Ž. de Bergess [*G. de Bergues*] un A. L. Dirēna [*A.-L. During*], pārstāvji,

— Itālijas valdības vārdā — I. M. Bragulja [*I. M. Braguglia*], pārstāvis, kuram palīdz F. Arena [*F. Arena*], *avvocato dello Stato*,

— Austrijas valdības vārdā — K. Pezendorfere [*C. Pesendorfer*], pārstāve,

— Polijas valdības vārdā — P. T. Kozeks [*P. T. Kozek*], pārstāvis,

— Eiropas Kopienu Komisijas vārdā — E. Montaguti [*E. Montaguti*], kā arī R. Vidāls Puī [*R. Vidal Puig*] un T. Šarfs [*T. Scharf*], pārstāvji,

— *Autorité de surveillance AELE* vārdā — B. Alterskjers [*B. Alterskjær*] un L. Janga [*L. Young*], pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokātes secinājumus 2008. gada 4. septembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt EKL 12. un 87. pantu, kā arī 3. pantu Padomes 1989. gada 3. oktobra Direktīvā 89/552/EEK par dažu tādu televīzijas raidījumu veidošanas un apraides noteikumu koordinēšanu, kas ietverti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos (OV L 298, 23. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 30. jūnija Direktīvu 97/36/EK (OV L 202, 60. lpp.; turpmāk tekstā — "Direktīva").

2 Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar prasību, ko *Unión de Televisiones Comerciales Asociadas* [Apvienoto komerciālo televīzijas raidorganizāciju savienība] (turpmāk tekstā — "*UTECA*") cēlusi par Karaļa dekrētu, saskaņā ar kuru televīzijas raidorganizācijām ir noteikts pienākums, pirmkārt, 5 % no to iepriekšējā gada darbības

ieņēmumiem atvēlēt Eiropas pilnmetrāžas un īsmetrāžas kinofilmu un televīzijas filmu finansēšanai un, otrkārt, 60 % no šī finansējuma veltīt darbiem, kuru oriģinālvaloda ir kāda no Spānijas Karalistes valsts valodām.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

3 Direktīvas 89/552 preambulas divdesmit sestajā apsvērumā ir paredzēts:

"[..], lai atļautu īstenot aktīvu, konkrētai valodai labvēlīgu politiku, dalībvalstis var brīvi veidot sīkāk izstrādātas vai stingrākas normas atkarībā no valodas kritērijiem, ja vien šīs normas saskan ar Kopienas tiesībām un jo īpaši nav piemērojamas citās dalībvalstīs veidoto raidījumu retranslācijai."

4 Direktīvas 97/36 preambulas septītā apsvēruma redakcija ir šāda:

"[..] jebkurai tiesību sistēmai attiecībā uz jauniem audiovizuālajiem pakalpojumiem ir jābūt saskaņotai ar šīs direktīvas galveno mērķi radīt juridisko pamatu pakalpojumu brīvai apritei."

5 Direktīvas 97/36 preambulas četrdesmit ceturtajā apsvērumā ir noteikts:

"[..] dalībvalstis patur brīvību piemērot to jurisdikcijā esošajiem[ām] raidītājiem [televīzijas raidorganizācijām] sīkāk izstrādātas vai stingrākas normas jomās, ko koordinē šī direktīva, ietverot *inter alia* noteikumus attiecībā uz valodas politikas mērķu sasniegšanu [..]."

6 Direktīvas 97/36 preambulas četrdesmit piektajā apsvērumā ir noteikts:

"[..] mērķi atbalstīt audiovizuālās produkcijas ražošanu Eiropā var īstenot atsevišķās dalībvalstīs šo valstu raidpakalpojumu sistēmā, *inter alia* definējot sabiedrības interešu misiju konkrētās raidorganizācijās, ietverot pienākumu būtiski veicināt ieguldījumus Eiropas darbu veidošanai."

7 Direktīvas 3. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Dalībvalstis patur tiesības prasīt, lai to jurisdikcijā esošās televīzijas raidorganizācijas ievērotu sīkāk izstrādātas vai stingrākas normas jomās, uz ko attiecas šī direktīva."

8 Direktīvas 4. panta 1. punktā ir noteikts:

"Ja vien ir iespējams, dalībvalstis ar pienācīgiem līdzekļiem nodrošina, lai raidorganizācijas atvēlētu lielāko daļu sava raidlaika Eiropas darbiem 6. panta nozīmē, izņemot laiku, kas ir paredzēts ziņām, sporta pasākumiem, spēlēm, reklāmai, kā arī teleteksta pakalpojumiem un televeikalam. Šāds raidlaika sadalījums būtu pakāpeniski panākams, izmantojot piemērotus kritērijus, ievērojot raidorganizācijas atbildību pret skatītājiem par informāciju, izglītību, kultūru un izklaidi."

9 Direktīvas 5. panta redakcija ir šāda:

"Ja vien ir iespējams, dalībvalstis ar pienācīgiem līdzekļiem nodrošina, lai raidorganizācijas atvēlētu vismaz 10 % sava raidlaika, izņemot laiku, kurš ir paredzēts ziņām, sporta pasākumiem, spēlēm, reklāmai, kā arī teleteksta pakalpojumiem un televeikalam, vai arī, pēc dalībvalsts ieskatiem, vismaz 10 % no sava programmu budžeta atvēl Eiropas darbiem, kurus veidojuši no raidorganizācijām neatkarīgi veidotāji. Šis sadalījums būtu pakāpeniski panākams, izmantojot piemērotus kritērijus, ievērojot raidorganizācijas atbildību pret skatītājiem par informāciju, izglītību, kultūru un izklaidi; [tas panākams, atbilstošu raidlaika daļu atvēlot neseniem darbiem, proti, darbiem, ko demonstrē piecu gadu laikā kopš to izveidošanas]."

Valsts tiesiskais regulējums

10 Ar 2004. gada 9. jūlija Karaļa dekrētu Nr. 1652/2004, ar kuru tika apstiprināti noteikumi par obligāto ieguldījumu Eiropas un Spānijas pilnmetrāžas un īsmetrāžas kinofilmu un televīzijas filmu finansēšanai avansā (*Real Decreto 1652/2004 por el que se aprueba el Reglamento que regula la inversión obligatoria para la financiación anticipada de largometrajes y cortometrajes cinematográficos y películas para televisión, europeos y españoles*; 2004. gada 20. jūlija *BOE* Nr. 174, 26264. lpp.), daļēji tika izstrādāts Spānijas tiesiskais regulējums televīzijas apraides un kinematogrāfijas jomā. Šis regulējums ietver 1994. gada 12. jūlija Likumu Nr. 25/1994, ar kuru Spānijas tiesību sistēmā tika transponēta Direktīva 89/552/EEK par dažu tādu televīzijas raidījumu veidošanas un apraides noteikumu koordinēšanu, kas ietverti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos (*Ley 25/1994 por la que se incorpora al ordenamiento jurídico español la Directiva 89/552/CEE del Consejo, sobre la coordinación de disposiciones legales, reglamentarias y administrativas de los Estados miembros relativas al ejercicio de la actividad de radiodifusión televisiva*; 1994. gada 13. jūlija *BOE* Nr. 166, 22342. lpp.), kurā grozījumi izdarīti ar 1999. gada 7. jūnija Likumu Nr. 22/1999 (1999. gada 8. jūnija *BOE* Nr. 136) un vēlāk — ar 2001. gada 9. jūlija Likuma Nr. 15/2001 par kinematogrāfijas un audiovizuālās nozares veicināšanu un attīstīšanu (*Ley 15/2001 de fomento y promoción de la cinematografía y el sector audiovisual*; 2001. gada 10. jūlija *BOE* Nr. 164, 24904. lpp.) otro papildu noteikumu.

11 Saskaņā ar Likuma Nr. 25/1994, kurā grozījumi izdarīti ar Likumu Nr. 22/1999, 5. panta 1. punktu:

"1. Televīzijas raidorganizācijām jāvelta 51 % sava gada raidlaika Eiropas audiovizuālo darbu pārraidīšanai.

Lai izpildītu šo pienākumu, televīzijas raidorganizācijām ik gadu jāatvēl vismaz 5 % no iepriekšējā finanšu gadā gūto ieņēmumu kopsummas atbilstoši savam darbības pārskatam, lai avansā finansētu Eiropas pilnmetrāžas un īsmetrāžas kinofilmu un televīzijas filmu producēšanu."

12 Pēc grozījumiem, kas tika izdarīti ar Likuma Nr. 15/2001 otro papildu noteikumu, 5. panta 1. punkta otrā daļa tika aizstāta ar šādu redakciju:

"Televīzijas raidorganizācijām, kam ir redakcionāla atbildība par televīzijas kanāliem, kuru programmās tiek ietvertas pilnmetrāžas kinofilmas, kas producētas pašreiz, proti, nav vecākas par septiņiem gadiem kopš to producēšanas dienas, ik gadu jāatvēl vismaz 5 % no iepriekšējā finanšu gadā gūto ieņēmumu kopsummas atbilstoši savam darbības pārskatam, lai avansā finansētu Eiropas pilnmetrāžas un īsmetrāžas kinofilmu un televīzijas filmu producēšanu, tostarp gadījumos, kas paredzēti Likuma par kinematogrāfijas un audiovizuālās nozares veicināšanu un attīstīšanu 5. panta 1. punktā. 60 % no šī finansējuma jāatvēl ražojumiem, kuru oriģinālvaloda ir kāda no Spānijas valsts valodām.

Šiem mērķiem par televīzijas filmām uzskata audiovizuālus darbus ar iezīmēm, kas līdzīgas pilnmetrāžas kinofilmām piemītošajām, proti, vienotus darbus ar nobeigumu, kuru ilgums pārsniedz sešdesmit minūtes, ar tādu īpatnību, ka to komerciālā izmantošana neietver demonstrēšanu kinoteātros; un par ieņēmumiem no darbības uzskata tos, kas gūti no pienākumu radošās televīzijas kanāla vai kanālu programmu plānošanas un demonstrēšanas, kas atspoguļoti to revidētajos darbības pārskatos.

Pēc apspriedēm ar visu ieinteresēto nozaru pārstāvjiem valdība var ar regulējumu noteikt ilgumu, kas vajadzīgs, lai audiovizuālu darbu uzskatītu par televīzijas filmu."

Pamata tiesvedība un prejudiciālie jautājumi

13 *UTECA* ir cēlusi prasību *Tribunal Supremo* [Augstākajā tiesā] par Karaļa dekrētu Nr. 1652/2004. Ar savu prasības pieteikumu tā vēlas panākt, lai netiktu piemērots nedz apstrīdētais Karaļa dekrēts, nedz arī tā pamatā esošās tiesību normas, jo, pēc *UTECA* domām, tajās paredzētie finansēšanas pienākumi ir pretrunā ne vien dažām Spānijas Konstitūcijas normām, bet arī atsevišķām Kopienu tiesību normām.

14 Pret *UTECA* prasījumu iebilst gan *Administración General del Estado* (Spānijas Valsts pārvalde), gan arī *Federación de Asociaciones de Productores Audiovisuales Españoles* (Spānijas Audiovizuālo darbu producentu privāto tiesību apvienība) un *Entidad de Gestión de Derechos de los Productores Audiovisuales* (Audiovizuālo darbu veidotāju autortiesību aģentūra), kuras iestājušās lietā, aizstāvot apstrīdēto tiesību normu spēkā esamību.

15 Tā kā *Tribunal Supremo* bija radušās šaubas, pirmkārt, par dalībvalstu rīcības brīvības apmēru, ieviešot stingrākas tiesību normas ar Direktīvu saskaņotā jomā, it īpaši ņemot vērā šīs direktīvas 3. panta 1. punktu, kā arī, otrkārt, par pienākuma 60 % no finansējuma atvēlēt darbiem, kuru oriģinālvaloda ir kāda no Spānijas Karalistes valsts valodām, saderīgumu ar EKL 12. un 87. pantu, tā nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai ar Direktīvas [..] 3. pantu tiek ļauts dalībvalstīm uzlikt televīzijas raidorganizācijām pienākumu noteiktu procentuālu daļu no saviem darbības ieņēmumiem avansa veidā atvēlēt Eiropas kinofilmu un televīzijas filmu finansēšanai?

2) Vai gadījumā, ja uz iepriekšējo jautājumu tiek atbildēts apstiprinoši, ar minēto direktīvu un EKL 12. pantu saistībā ar pārējām sevišķajām tiesību normām, uz kurām tas attiecas, ir saderīga valsts tiesību norma, kurā ne vien paredzēts iepriekš minētais pienākums finansēt avansā, bet arī 60 % no minētā obligātā finansējuma atvēlēti darbiem, kuru oriģinālvaloda ir kāda no Spānijas valsts valodām?

3) Vai valsts tiesību normā televīzijas raidorganizācijām uzliktais pienākums noteiktu procentuālu daļu no saviem darbības ieņēmumiem atvēlēt kinofilmu finansēšanai avansā, turklāt 60 % no šīs summas ir atvēlami darbiem, kuru oriģinālvaloda ir kāda no Spānijas valsts valodām un kuri galvenokārt producēti Spānijas kinematogrāfijas nozarē, ir valsts atbalsts minētajai nozarei EKL 87. panta izpratnē?"

Par pirmo un otro jautājumu

16 Uzdodot savu pirmo un otro jautājumu, kuri ir izskatāmi kopā, iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Direktīva un it īpaši tās 3. pants, kā arī EKL 12. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie nepieļauj tādu dalībvalsts īstenotu pasākumu kā pamata lietā, saskaņā ar kuru televīzijas raidorganizācijām 5 % no to darbības ieņēmumiem avansa veidā ir jāatvēl Eiropas kinofilmu un televīzijas filmu finansēšanai, kā arī 60 % no šiem 5 % ir jāatvēl darbiem, kuru oriģinālvaloda ir kāda no šīs dalībvalsts valsts valodām.

17 Vispirms ir jākonstatē, ka Direktīvā nav ietverts neviens tiesību noteikums, kas reglamentētu jautājumu par to, kādā apmērā dalībvalsts var uzlikt televīzijas raidorganizācijām pienākumu daļu no to darbības ieņēmumiem avansa veidā atvēlēt Eiropas kinofilmu un televīzijas filmu finansēšanai, vai arī darbiem, kuru oriģinālvaloda ir kāda no šīs dalībvalsts valsts valodām. Uz šādu situāciju it īpaši neattiecas Direktīvas 4. un 5. pants.

18 Tāpat ir jānorāda, ka saskaņā ar Direktīvas 3. panta 1. punktu dalībvalstīm ir iespēja attiecībā uz to jurisdikcijā esošajām televīzijas raidorganizācijām noteikt detalizētākus vai stingrākus noteikumus jomās, uz kurām attiecas šī direktīva. Tomēr šī kompetence ir jāīsteno, ievērojot EK līgumā garantētās pamatbrīvības (šajā sakarā skat. 1999. gada 28. oktobra spriedumu lietā C-6/98 *ARD*, *Recueil*, I-7599. lpp., 49. punkts, un 2008. gada 17. jūlija spriedumu lietā C-500/06 *Corporación Dermoestética*, Krājums, I-5785. lpp., 31. punkts).

19 Visbeidzot, ir jāatceras, ka ar Direktīvu nav pilnībā saskaņotas tiesību normas jomās, uz kurām tā attiecas, bet ir vienīgi paredzētas minimālās prasības Eiropas Kopienā veidotajiem televīzijas raidījumiem, kurus paredzēts pārraidīt tās ietvaros (šajā sakarā skat. 1995. gada 9. februāra spriedumu lietā C-412/93 *Leclerc-Siplec*, *Recueil*, I-179. lpp., 29. un 44. punkts, kā arī 1997. gada 9. jūlija spriedumu apvienotajās lietās no C-34/95 līdz C-36/95 *De Agostini* un *TV-Shop*, *Recueil*, I-3843. lpp., 3. punkts).

20 No tā izriet, ka neatkarīgi no tā, vai tāds dalībvalsts īstenots pasākums kā pamata lietā apstrīdētais pasākums, ietilpst jomā, uz kuru attiecas šī direktīva, dalībvalstis principā ir tiesīgas īstenot šādu pasākumu ar nosacījumu, ka tās ievēro Līgumā garantētās pamatbrīvības.

21 Pastāvot šādiem apstākļiem, ir jāizvērtē, vai šis pasākums ir saderīgs ar šīm pamatbrīvībām.

22 Attiecībā uz tādu dalībvalsts īstenotu pasākumu kā pamata lietā apstrīdētais pasākums, kas paredz televīzijas raidorganizāciju pienākumu 5 % no to darbības ieņēmumiem avansa veidā atvēlēt Eiropas kinofilmu un televīzijas filmu finansēšanai, no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem neizriet, ka šāds pasākums praksē radītu kādas Līgumā garantētās pamatbrīvības ierobežojumu.

23 Turklāt ir jānorāda, ka no Direktīvas 97/36 preambulas septītā un četrdesmit piektā apsvēruma, lasot tos kopā, izriet, ka šīs direktīvas galvenais mērķis ir radīt juridisko pamatu pakalpojumu brīvai apritei, tostarp "atbalstot audiovizuālās produkcijas ražošanu Eiropā", ko *inter alia* var panākt, paredzot "pienākumu būtiski veicināt ieguldījumus Eiropas darbu veidošanai".

24 Savukārt tāds pasākums kā pamata lietā apstrīdētais pasākums, kas attiecas uz pienākumu 60 % no 5 % no to darbības ieņēmumiem, kas atvēlēti Eiropas kinofilmu un televīzijas filmu finansēšanai avansā, atvēlēt darbiem, kuru oriģinālvaloda ir kāda no šīs dalībvalsts valsts valodām — kā savu secinājumu 78.–87. punktā norādījusi ģenerāladvokāte, ir uzskatāms par vairāku pamatbrīvību, proti, pakalpojumu sniegšanas brīvības, brīvības veikt uzņēmējdarbību, kapitāla brīvas aprites un darba ņēmēju brīvas pārvietošanās, ierobežojumu.

25 Tomēr šāds Līgumā garantēto pamatbrīvību ierobežojums var būt pamatots, ja tas atbilst primāriem vispārējo interešu apsvērumiem ar nosacījumu, ka tas garantē izvirzītā mērķa sasniegšanu un nepārsniedz tā sasniegšanai nepieciešamo (2007. gada 13. decembra spriedums lietā C-250/06 *United Pan-Europe Communications Belgium* u.c., Krājums, I-11135. lpp., 39. punkts un tajā minētā judikatūra).

26 Spānijas valdība uzskata, ka pamata lietā apstrīdētā pasākuma pamatā ir kultūrpolitiski mērķi, proti, Spānijas daudzvalodības aizsardzība.

27 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka Tiesa jau ir atzinusi, ka dalībvalsts mērķis nodrošināt vienas vai vairāku valsts valodu aizsardzību un veicināšanu ir atzīstams par primāru vispārējo interešu apsvērumu (šajā sakarā skat. 1989. gada 28. novembra spriedumu lietā C-379/87 *Groener, Recueil*, 3967. lpp., 19. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu lietā *United Pan-Europe Communications Belgium* u.c., 43. punkts).

28 Kā savu secinājumu 91. punktā norādījusi ģenerāladvokāte, šādu mērķi par leģitīmu ir atzinis arī Kopienu likumdevējs, kā to pierāda Direktīvas 89/552 preambulas divdesmit sestais un Direktīvas 97/36 preambulas četrdesmit ceturtais apsvērums.

29 Tāds dalībvalsts īstenots pasākums kā pamata lietā apstrīdētais pasākums — tiktāl, ciktāl ar to tiek paredzēts pienākums finansēt kinofilmas un televīzijas filmas, kuru oriģinālvaloda ir kāda no šīs dalībvalsts valsts valodām, — šķiet piemērots šī mērķa sasniegšanai.

30 Tāpat arī nešķiet, ka tādos apstākļos kā pamata lietā šis pasākums pārsniegtu to, kas vajadzīgs šī mērķa sasniegšanai.

31 Tāds dalībvalsts īstenots pasākums kā pamata lietā apstrīdētais pasākums, kas paredz televīzijas raidorganizācijām pienākumu 60 % no 5 % no to darbības ieņēmumiem, kas atvēlēti Eiropas kinofilmu un televīzijas filmu finansēšanai avansā, atvēlēt darbiem, kuru oriģinālvaloda ir kāda no šīs dalībvalsts valsts valodām, rezultātā attiecas uz 3 % no šo raidorganizāciju darbības ieņēmumiem. No Tiesai iesniegtajiem materiāliem neizriet, ka šāds īpatsvars būtu nesamērīgs attiecībā pret mērķi, kuru ar to paredzēts sasniegt.

32 Turklāt pretēji Eiropas Kopienu Komisijas apgalvotajam tāds dalībvalsts īstenots pasākums kā pamata lietā apstrīdētais nepārsniedz to, kas vajadzīgs attiecīgās dalībvalsts izvirzītā mērķa sasniegšanai tikai tāpēc vien, ka tajā nav paredzēti kritēriji, kas ļauj klasificēt attiecīgos darbus kā "kultūras darbus".

33 Tā kā valoda un kultūra ir cieši saistītas, kā tas tostarp ir atgādināts Konvencijā par kultūras izpausmju daudzveidības aizsardzību un veicināšanu, kas pieņemta UNESCO Ģenerālajā konferencē Parīzē, 2005. gada 20. oktobrī, un Kopienas vārdā apstiprināta ar Padomes 2006. gada 18. maija Lēmumu 2006/515/EK (OV L 201, 15. lpp.), kuras preambulas četrpadsmitajā apsvērumā ir paredzēts, ka "valodu dažādība ir kultūras daudzveidības pamatelements", nevar uzskatīt, ka dalībvalsts mērķim aizsargāt un veicināt vienu vai vairākas no tās valsts valodām vienmēr ir jābūt saistītam ar citiem kultūrpolitikas aspektiem, lai ar to varētu pamatot kādas Līgumā garantētās pamatbrīvības ierobežojumu. Turklāt Komisija šīs tiesvedības ietvaros nav varējusi precizēt, kādiem konkrēti būtu jābūt šiem kritērijiem.

34 Tāds dalībvalsts īstenots pasākums kā pamata lietā apstrīdētais pasākums, nepārsniedz arī to, kas vajadzīgs izvirzītā mērķa sasniegšanai, tikai tāpēc vien, ka attiecīgā finansējuma saņēmēji pārsvarā ir šajā dalībvalstī reģistrēti kinematogrāfijas uzņēmumi.

35 Kā savu secinājumu 110. punktā norādījusi ģenerāladvokāte, šajā pasākumā izmantotais piesaistes faktors ir valodas kritērijs.

36 Apstāklis, ka šāds kritērijs var radīt priekšrocības tiem kinematogrāfijas uzņēmumiem, kuri strādā konkrētajā valodā, uz kuru attiecas šis kritērijs, un kuri līdz ar to praktiski pārsvarā var būt no tās dalībvalsts, kuras valsts valoda šī valoda ir, šķiet, ir neatņemama izvirzītā mērķa sastāvdaļa. Šāda situācija pati par sevi nevar būt pierādījums attiecīgā pasākuma nesamērīgajam raksturam, jo pretējā gadījumā dalībvalsts izvirzītā mērķa aizsargāt un veicināt vienas vai vairākas tās valsts valodas atzīšanai par primāru vispārējo interešu apsvērumu nebūtu nekādas nozīmes.

37 Visbeidzot, ir jāatgādina, ka EKL 12. pants, kura interpretāciju tāpat ir lūgusi iesniedzējtiesa un kas ir veltīts vispārējam principam par jebkādas diskriminācijas pilsonības dēļ aizliegumu, ir autonomi piemērojams tikai tādos Kopienu tiesību regulētos gadījumos, attiecībā uz kuriem Līgumā nav paredzēti specifiski nediskriminācijas noteikumi (skat. 2007. gada 11. janvāra spriedumu lietā C-40/05 *Lyyski*, Krājums, I-99. lpp., 33. punkts un tajā minētā judikatūra).

38 Nediskriminācijas princips darba ņēmēju brīvas pārvietošanās, tiesību veikt uzņēmējdarbību, pakalpojumu sniegšanas brīvības un kapitāla brīvas aprites jomās ir ticis ieviests attiecīgi ar EKL 39. panta 2. punktu, 43., 49. un 56. pantu (attiecībā uz EKL 39. panta 2. punktu skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Lyyski*, 34. punkts; attiecībā uz EKL 49. pantu — 2003. gada 11. decembra spriedumu lietā C-289/02 *AMOK*, *Recueil*, I-15059. lpp., 26. punkts, un attiecībā uz EKL 43. un 56. pantu — 2006. gada 10. janvāra spriedumu lietā C-222/04 *Cassa di Risparmio di Firenze* u.c., Krājums, I-289. lpp., 99. punkts).

39 Tā kā no iepriekš minētā izriet, ka tāds dalībvalsts īstenots pasākums kā pamata lietā apstrīdētais pasākums nav pretrunā minētajiem Līguma noteikumiem, tas nevar būt pretrunā arī EKL 12. pantam.

40 Līdz ar to uz pirmo un otro jautājumu ir jāatbild, ka Direktīva un it īpaši tās 3. pants, kā arī EKL 12. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie pieļauj tādu dalībvalsts īstenotu pasākumu kā pamata lietā apstrīdētais pasākums, saskaņā ar kuru televīzijas raidorganizācijām 5 % no to darbības ieņēmumiem avansa veidā ir jāatvēl Eiropas kinofilmu un televīzijas filmu finansēšanai, kā arī 60 % no šiem 5 % ir jāatvēl darbiem, kuru oriģinālvaloda ir kāda no šīs dalībvalsts valsts valodām.

Par trešo prejudiciālo jautājumu

41 Uzdodot savu trešo prejudiciālo jautājumu, iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai EKL 87. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tāds dalībvalsts īstenots pasākums kā pamata lietā, saskaņā ar kuru televīzijas raidorganizācijām 5 % no to darbības ieņēmumiem avansa veidā ir jāatvēl Eiropas kinofilmu un televīzijas filmu finansēšanai, kā arī 60 % no šiem 5 % ir jāatvēl darbiem, kuru oriģinālvaloda ir kāda no šīs dalībvalsts valsts valodām, ir valsts atbalsts šīs dalībvalsts kinematogrāfijas nozarei.

42 Ir jāatceras, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai uzskatītu, ka pastāv atbalsts, ir jābūt izpildītiem visiem EKL 87. pantā paredzētajiem nosacījumiem, proti, pirmkārt, attiecīgajam pasākumam ir jābūt saistītam ar valsts intervenci vai valsts līdzekļu izmantošanu, otrkārt, šai intervencei jābūt tādai, kas var ietekmēt tirdzniecību starp dalībvalstīm, treškārt, šim pasākumam jābūt tādam, ar ko tiek radīta priekšrocība tā saņēmējam, un, ceturtkārt, tam jābūt tādam, ar ko tiek izkropļota konkurence vai arī tiek radīti draudi to izkropļot (2003. gada 24. jūlija spriedums lietā C-280/00 *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg*, *Recueil*, I-7747. lpp., 74. un 75. punkts un tajos minētā judikatūra).

43 Konkrētāk, no Tiesas judikatūras izriet, ka par valsts atbalstu EKL 87. panta 1. punkta izpratnē ir atzīstamas tikai tādas priekšrocības, ko tieši vai netieši piešķir no valsts līdzekļiem. Šajā noteikumā paredzētā atšķirība starp "valsts piešķirtu atbalstu" un atbalstu, kas piešķirts "no valsts līdzekļiem", nenozīmē, ka visas valsts piešķirtas priekšrocības ir atbalsts neatkarīgi no tā, vai tās finansē no valsts līdzekļiem vai nē, bet tās mērķis ir vienīgi iekļaut šajā jēdzienā priekšrocības, ko tieši piešķir valsts, kā arī tās, ko piešķir valsts izveidotas vai valsts noteiktas publisko vai privāto tiesību struktūras (skat. 2001. gada 13. marta spriedumu lietā C-379/98 *PreussenElektra*, *Recueil*, I-2099. lpp., 58. punkts un tajā minētā judikatūra).

44 Tomēr priekšrocība, ko attiecīgās dalībvalsts kinematogrāfijas nozarei sniedz tāds dalībvalsts īstenots pasākums kā pamata lietā apstrīdētais pasākums, nav uzskatāma par

priekšrocību, ko tieši piešķīrusi valsts vai šīs valsts izveidotas vai noteiktas publisko vai privāto tiesību struktūras.

45 Šāda priekšrocība būtībā izriet no vispārīga tiesiskā regulējuma, ar kuru televīzijas raidorganizācijām neatkarīgi no tā, vai tās ir publiskas vai privātas, ir noteikts pienākums daļu no to darbības ieņēmumiem avansa veidā atvēlēt kinofilmu un televīzijas filmu finansēšanai.

46 Turklāt tā kā tāds dalībvalsts īstenots pasākums kā pamata lietā apstrīdētais pasākums ir piemērojams sabiedriskajām televīzijas raidorganizācijām, attiecīgā priekšrocība nav atkarīga no valsts iestāžu veiktās šo raidorganizāciju kontroles vai instrukcijām, ko tām sniegušas šīs iestādes (pēc analoģijas skat. 1988. gada 2. februāra spriedumu apvienotajās lietās 67/85, 68/85 un 70/85 *Kwekerij Gebroeders van der Kooy* u.c./ Komisija, *Recueil*, 219. lpp., 37. punkts).

47 Līdz ar to uz trešo prejudiciālo jautājumu ir jāatbild, ka EKL 87. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tāds dalībvalsts īstenots pasākums kā pamata lietā apstrīdētais pasākums, saskaņā ar kuru televīzijas raidorganizācijām 5 % no to darbības ieņēmumiem avansa veidā ir jāatvēl Eiropas kinofilmu un televīzijas filmu finansēšanai, kā arī 60 % no šiem 5 % ir jāatvēl darbiem, kuru oriģinālvaloda ir kāda no šīs dalībvalsts valsts valodām, nav uzskatāms par valsts atbalstu šīs dalībvalsts kinematogrāfijas nozarei.

Par tiesāšanās izdevumiem

48 Attiecībā uz lietas dalībniekiem šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Tiesāšanās izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto lietas dalībnieku tiesāšanās izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (otrā palāta) nospriež:

1) Padomes 1989. gada 3. oktobra Direktīva 89/552/EEK par dažu tādu televīzijas raidījumu veidošanas un apraides noteikumu koordinēšanu, kas ietverti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos, kurā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes 1997. gada 30. jūnija Direktīvu 97/36/EK, un it īpaši tās 3. pants, kā arī EKL 12. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tie pieļauj tādu dalībvalsts īstenotu pasākumu kā pamata lietā apstrīdētais pasākums, saskaņā ar kuru televīzijas raidorganizācijām 5 % no to darbības ieņēmumiem avansa veidā ir jāatvēl Eiropas kinofilmu un televīzijas filmu finansēšanai, kā arī 60 % no šiem 5 % ir jāatvēl darbiem, kuru oriģinālvaloda ir kāda no šīs dalībvalsts valsts valodām;

2) EKL 87. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tāds dalībvalsts īstenots pasākums kā pamata lietā apstrīdētais pasākums, saskaņā ar kuru televīzijas raidorganizācijām 5 % no to darbības ieņēmumiem avansa veidā ir jāatvēl Eiropas kinofilmu un televīzijas filmu finansēšanai, kā arī 60 % no šiem 5 % ir jāatvēl darbiem, kuru oriģinālvaloda ir kāda no šīs dalībvalsts valsts valodām, nav uzskatāms par valsts atbalstu šīs dalībvalsts kinematogrāfijas nozarei.

[Paraksti]